

Landsskatterettens underretningspraksis m.h.t. rettens kendelser

Meddelt skattedepartementet, at det kunne være ønskeligt, om departementet og landsskatteretten nærmere overvejede spørgsmålet om ændring/præcisering af § 18, stk. 6, i landsskatterettens forretningsorden eller spørgsmålet om en ændring af praksis på grundlag af denne bestemmelse, således at retten fremtidig altid sender sine kendelser til vedkommende skatteyder (klager), selv om denne er repræsenteret af advokat, revisor eller anden befuldmægtiget.

FOB nr. 81.69

(J. nr. 1980-642-223).

A og B rettede henvendelse til ombudsmanden vedrørende nogle skatteproblemer, der var opstået i tilknytning til salget af deres faste ejendom i 1973. De anførte bl.a., at de først ved en henvendelse den 27. februar 1980 til Gladsaxe kommune blev bekendt med, at landsskatteretten den 24. august 1977 havde afsagt en kendelse i deres sag vedrørende særlig indkomst for indkomståret 1973. Deres revisor, som havde repræsenteret dem under landsskatteretssagen, havde over for dem oplyst, at han heller ikke havde fået underretning om landsskatterettens kendelse. Efter sagens akter måtte det lægges til grund, at landsskatteretten havde afsendt et eksemplar af kendelsen til revisoren, men ikke til A eller B.

Henvendelsen gav anledning til, at ombudsmanden rejste spørgsmål om ændring af landsskatterettens underretningspraksis med hensyn til afsagte kendelser. Om denne praksis havde landsskatteretten oplyst, »at kendelseseksemplar tilsendes klageren selv *eller* - hvis han over for landsskatteretten har ladet sig repræsentere ved en af ham udvalgt person eller organisation - hans repræsentant«.

I en skrivelse af 1. april 1981 til skattedepartementet anførte ombudsmanden følgende:

»...

Det forekommer mig, at det på den foreliggende baggrund kunne være ønskeligt, om skattedepartementet og landsskatteretten nærmere overvejede spørgsmålet om ændring/præcisering af § 18, stk. 6, i landsskatterettens forretningsorden (»Genpart af kendelsen tilsendes klageren og alle øvrige vedkommende. Samtidig med kendelsens fremsendelse underrettes klageren om fristerne for at indbringe rettens afgørelse for de almindelige domstole.«) eller spørgsmålet, om der er anledning til ændring af praksis på grundlag af denne bestemmelse.

...«

Ombudsmanden sigtede herved til en ændring, hvorefter landsskatteretten fremtidig altid sender sine kendelser til vedkommende skatteyder (klager) og således også i tilfælde, hvor denne er repræsenteret af advokat, revisor eller anden befuldmægtiget.

I en udtalelse af 5. maj 1981, som skattedepartementet indhentede fra landsskatteretten, anførte retten:

»... landsskatteretten kan henholde sig til den i ombudsmandens i fotokopi vedlagte skrivelse af 28. marts 1973 citerede udtalelse fra landsskatteretten af 7. november 1972, idet det heri udtalte fortsat er rettens opfattelse. Der kan endvidere henvises til bestemmelsen i § 2, stk. 2, i forretningsordenen for landsskatteretten (»På klagerens vegne kan klagen indgives af den, som klageren bemyndiger dertil. Den bemyndigede er herefter - indtil bemyndigelsen er tilbagekaldt over for retten - legitimeret til i enhver henseende at optræde i sagen på klagerens vegne«; ombudsmandens indføjelse), der kan anses for en kodificering af den fra 1938 anvendte fremgangsmåde, der kun i yderst få tilfælde i forhold til de mange tusinde kendelser, der siden da er afsendt fra retten, har givet anledning til besværinger fra klagere.«

I den udtalelse af 7. november 1972, som landsskatteretten henviste til, anførte retten:

»...

I overensstemmelse med hvad der foreslås ved landsskatteretsudvalgets betænkning nr. 339 af 1963, lovudkastets § 15, stiller landsskatteretten ikke krav om særlige kvalifikationer hos den, som indgiver en klage på en andens vegne, lige så lidt som man normalt forlanger fuldmagt forelagt. Når en klager lader sig repræsentere af en anden, må heri ligge, at den pågældende repræsentants handlinger og undladelser er bindende for klageren. Hvis man ikke antog dette, måtte man af administrative grunde i alle tilfælde kræve fuldmagt forelagt, en ordning som sikkert vil være upraktisk, og som landsskatteretsudvalget da heller ikke har ønsket at stille forslag om.

Der sendes derfor i tilfælde, hvor en klager er repræsenteret af en anden, alene en kendelsesgenpart til klagerens repræsentant. Dette må ud fra repræsentationsforholdet være den naturlige og praktiske ordning, og det må i øvrigt bemærkes, at advokater og revisorer lægger betydelig vægt på, at alene de kommer i besiddelse af kendelsen. De pågældende anmodes ikke af retten om at underrette deres klienter om afgørelsen, idet dette forhold må formodes at være et mellemværende mellem klageren og hans repræsentant, og idet landsskatteretten næppe kan foreskrive en partsrepræsentant, på hvilken måde han vil underrette sin klient om sagens udfald. Såfremt der imidlertid under sagens behandling fremsættes begæring om tilsendelse af kendelsen såvel til klageren som til dennes repræsentant, imødekommes denne begæring.

Denne ordning har været praktiseret siden landsskatterettens oprettelse i 1938, og ses ikke at have givet anledning til problemer, og man må derfor anse det for tvivlsomt, om det vil være hensigtsmæssigt at ændre ordningen, som da heller ikke er foreslået ændret ved landsskatteretsudvalgets ovennævnte betænkning, jfr. udkast til lovforslag § 29, stk. 3, sammenholdt med § 15, stk. 1.

...«

I en udtalelse af 27. maj 1981 til ombudsmanden anførte skattedepartementet:

»I skrivelse af 1. april 1981 ... har ombudsmanden rejst spørgsmålet om det ønskelige i en ændring/præcisering af § 18, stk. 6, i landsskatterettens forretningsorden eller om en ændring af landsskatterettens praksis, hvorefter retten i tilfælde hvor klagen er indgivet af en anden end skatteyderen selv, ikke sender et eksemplar af kendelsen til skatteyderen men alene til dennes repræsentant.

I denne anledning skal man meddele, at skattedepartementet har til hensigt at tage spørgsmålet om ændring af den omhandlede praksis op til overvejelse.«

I skrivelse af 29. juni 1981 til skattedepartementet anmodede ombudsmanden om at blive orienteret om resultatet af de nævnte overvejelser.

Med skrivelse af 5. maj 1982 sendte skattedepartementet ombudsmanden en kopi af departementets samtidige skrivelse til landsskatteretten. I skrivelsen til landsskatteretten anførte skattedepartementet bl.a. følgende:

»...

Ombudsmandens henstilling har været genstand for drøftelser med retspræsidenten.

På baggrund af disse drøftelser skal man meddele, at skattedepartementet kan tilslutte sig landsskatterettens fortolkning af den nævnte bestemmelse i tilfælde, hvor der foreligger et klart repræsentationsforhold, f.eks. begrundet i repræsentantens erhverv eller i form af en skriftlig fuldmagt fra klageren til repræsentanten. Tilkendegives det imidlertid i klagen eller under sagens behandling i landsskatteretten, at kendelsen ønskes sendt til skatteyderen, er det departementets opfattelse, at kendelsen bør sendes både til skatteyderen og dennes repræsentant. Ligeledes finder departementet, at kendelsen i alle øvrige tilfælde, hvor der ikke foreligger et klart repræsentationsforhold, bør sendes til begge.

...«

Jeg meddelte herefter skattedepartementet, at jeg havde taget det oplyste til efterretning.